

гоненіе врѣху св иконы, кое-то довело въ голѣмѣмъ брькониіѣ Христовѣ-тѣ црѣквѣ. Така сѣщо работали и наслѣдници-ти на Льва II Константиноу Копронимѣ (741 — 775) и Львѣ III. (775 — 780). По смрть-тѣ на тогова послѣдняго, намѣсто малолѣтнаго му сына Константина Порфиророднаго, управляла съпрѣга му Ирина. Тя си подвигнула безсмртенъ памятникъ съ това, че поднови почитаніе-то на св. иконы по всичкѣ-тѣ Имперіиѣ (787). Нѣ при всички тыя неуряды, что владѣли у Византийска-тѣ Имперіиѣ, и при вси нападенія възъ неіѣ отъ различни неприятели, тя пакъ была и останѣла въ тоя и въ слѣдующы-ты періоды главно мѣсто за Европейско-то просвѣщеніе.

АРАВИТЯНЕ.

§. 50.—Арабія была насѣлена отъ народъ бодѣръ, на кого-то страсти-ты и въображеніе-то были така пламенны, както и природа-та, что го заобыкала. Тоя народъ сѣ дѣлилъ на пустынный жители или Бедевины, кои-то живѣли въ вѣтрѣшніѣ-тѣ странѣ на полжострова, и на градскы жители или Гаддези, кои-то живѣли по Еменѣ на югозападны-ты долины. Бедевины-ти почитали за свой родоначалникъ Авраамовый сынъ Исманла и дѣлили ся на много свободны племена, управляемы отъ Шейхы, и отличали ся по особено юначество и по любовь камъ поезіиѣ-тѣ (пѣснотворство). Ти обожявали небесны-ты свѣтила и за най-свято мѣсто почитали градъ Меккѣ, гдѣ-то въ зида на священный домъ (кяабе) имало единъ чернь камыкъ (Хаджеръ-Есведѣ), главенъ прѣдмѣтъ за тѣхно-то Богопочтеніе. Градскы-ти жители, като по-просвѣщени отъ Бедевины-ты, не были една вѣра съ тѣхъ: едни отъ тѣхъ исповѣдали Христовѣ вѣрѣ, други Еврейскѣ, а нѣкои Озмундовѣ. Нѣ на всички тыя вѣроисповѣданія срѣдоточіе былъ градъ Мекка; оттова вси Аравитяне и заягали да овладаѣтъ тоя градъ. Въ V-ый